

#ReToo

door Peter Lenssen

Een sluipend gif, noemen ze het. Het zwarte gat van het vrije denken. Erger dan de doem van CO2. Een monster dat in de vorm van een gluiperige parasiet bezit van mensen neemt. Zo kan ik nog even doorgaan. Religie, daar hebben we het over. Een denkdwang die speculeert op de angst om waarlijk te leven, op de angst voor de dood. Voor velen is het kennelijk een geruststellende gedachte dat er een god is die de wereld in de gaten houdt en – als je maar genoeg devoot en dienstbaar bent – ervoor zorgt dat je later, na dit leven, wordt beloond.

Als ik aan religie denk, komt me meteen de associatie met #MeToo voor ogen. God als een soort van opper-HarveyWeinstein, mensen die elkaar geestelijk intimideren, ouders die kinderen vanaf zeer jonge leeftijd vergiftigen met religieus, grensoverschrijdend gedachtekwad. Je zou willen dat iedereen die zich door devotionele krompraat in waardigheid voelt aangetast, dat met #ReToo publiekelijk bekend maakt. Naming and shaming dus, zodat misstanden aan de kaak worden gesteld en mensen worden gewaarschuwd voor de relimaffia. Weg met dat breinkorset, de mentale kuisheidsgordel die echt vrij denken onmogelijk maakt.

Nu zullen misschien een aantal lezers zeggen: hé, Lenssen, is dat niet wat overdreven? Putten niet heel veel mensen troost uit hun godsdienst? Zit er niet ook een enorme kracht en schoonheid in religieuze ervaringen? Zijn mensen die geloven niet vaak ook te goeder trouw? Allemaal waar, ik geef het toe, zoals het ook waar is dat dieren en mensen zich in niets van elkaar onderscheiden. Bewustzijn? Kennis? Drang naar meer weten? Hoezo? Moeten we accepteren dat mensen met dwaze denkbeelden die in hun prille jeugd door ouders in hun hersens zijn geïmpregneerd – een misselijkmakende vorm van imprinting – zich de rest van hun leven niet verder ontwikkelen? Moeten we aanvaarden dat ze in feite een vegetatief leven leiden, dat het leven van dieren niet overstijgt? Of zullen we het idee omhelzen, een anarchistisch streven, dat slechts het ontkennen van spookverschijningen, het ontmaskeren van vrome leidfiguren, het afzweren van dogmatische, onderdrukkende paradigma's die creatief denken in de weg staan, waarlijk ontwikkeld menszijn

mogelijk maakt? De morele keuze: wil je als dier of als mens leven? Wil je tot op je sterfbed deemoedig kruipend voortgaan of gewoon rechtop lopen? Ik heb nooit begrepen waarom veel mensen zo weinig moeite doen om uit de denkfui van religie te ontsnappen. Iedere dag biedt de mogelijkheid tot anders denken, omkatten, vanzelfsprekendheden doorbreken, een dissident te zijn. Het is alsof je met een wijd gebaar de ramen opengooit, een bedompte ruimte lucht, je geest verruimt. En dat zonder drugs! Wat een opluchting! Wat een genot!

Ik weet nog dat ik op dat kruispunt stond. Het was ergens rond mijn 16^e, dat ik die beslissing nam. Ik had al het een en ander aan dwarse boeken gelezen, maar toen ik de knelhelm van religie afzette, kwam het echt binnen. Een verfrissende wind. Over het hiernamaals gesproken: daar hoefde ik vanaf dat moment niet meer naar te verlangen. Dat was er. Mijn god wat een genot. De hemel op aarde. Ik wens het u allen in 2018 toe...

Uw vriend, Peter Lenssen

Bron: Buiten de Orde